

இலக்கியத்தை வாழ்தல் - 7

எழுத்து என்பது பூனையைக் குளிப்பாட்டுவது.

இந்திரன்

” எழுத்தாளனாக இருத்தல் பற்றிய பிரக்ஞையின்

இறுதி குறிக்கோள் என்பது

எந்த அளவுக்கு நான் உயிருள்ளவனாக இருக்க வேண்டும்?..

என்று உன்னை நீயே கேட்டுக் கொள்வதில் இருக்கிறது.”

-- ஆன் லெமோட்

1983இல் நான் மும்பையிலிருந்து மாற்றலாகி சிவகங்கையில் வந்து வாழத் தொடங்கினேன். சிவகங்கைக்காரரான கவிஞர் மீரா அன்னம் பிரைவேட் லிமிடெட் எனும் பதிப்பகம் நடத்தி வந்தார். அப்போது பாரதி நூற்றாண்டு விழா வந்தது. நானும் சிவகங்கைக் கவிஞர் மீராவும் மாலையில் மேலூர் சாலையில் மாலைக் காற்றை அனுபவித்தவாறு நடைபயிற்சியில் இருந்தபோது அவர் பாரதி நூற்றாண்டை நினைவுகூறும் விதமாக இதுவரை கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிடாத கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்புகளைக் கொண்டு வரலாம் என்று கருத்துச் சொன்னார். அந்த நூல் வரிசைக்கு “நவகவிதை வரிசை” என்று பெயர் வைக்கலாம் என்று இருவரும் கூடி முடிவு செய்தோம்.

கல்யாண்ஜி, விக்கிரமாதியன், வண்ணநிலவன் என்று பல கவிஞர்களின் முதல் கவிதைத் தொகுப்புகளை நவ கவிதை வரிசையில் கவிஞர் மீராவின் அன்னம் வெளியிட்டது. இதன் அட்டைப்படம் ஞான.ராஜசேகரன் வடிவமைக்க அதன் பின்னட்டைக் குறிப்பை (Blurb) எல்லாக் கவிஞர்களுக்கும் நான் எழுதினேன். நவகவிதை வரிசையின் கடைசியில் நான் புதுக் கவிதை வடிவில் எழுதிய கவிதைகளின் தொகுப்பையும் சேர்த்து வெளியிட்டார் மீரா. அதற்கு முன்னரே நான் 1972இல் “திருவடி மலர்கள்”எனும் மரபுக் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு இருந்தேன்.

அது ஞானம்பாடி எனும் புனைபெயரில் வெளிவந்திருந்தது.. ஆனால் மீரா சொன்னார் இந்த புதுக் கவிதைகளை நீங்கள் இந்திரன் என்ற புது புனைபெயரில் வெளியிடுகிறீர்கள். அதனால். இது உங்களின் முதல் கவிதைத் தொகுதிதான் என்று.

இப்போது எனது கவிதைத் தொகுப்புக்கு நானே பின்னட்டைக் குறிப்பு எழுத வேண்டிய தர்ம சங்கட நிலை. அப்போது நான் இப்படி எழுதினேன். “தனக்குத்தானே உண்மையாய் இருத்தலைத் தவிர வேறு உத்திமுறை ஏதும் அறியாத இந்திரன் “என்று எனக்கு நானே அறிமுகம் எழுதினேன். இது ஒரு சுய வாக்குமூலம்தான். 1983இல் நான் எழுதியதை இன்னமும் நான் நம்புகிறேன்.

இதையேதான் ஆன் லெமோட் (Anne Lemott) எனும் தற்கால அமெரிக்க நாவலாசிரியர் கூறுகிறார். அவர் எழுத்து என்பதைப் பற்றி சொல்கிறபோது “ நல்ல எழுத்து என்பது உண்மையைப் பேசுவது” என்று குறிப்பிடுகிறார். நியூயார்க் டைம்ஸ் மிக அதிகம் பிரதிகள் விற்ற ஒரு நாவலாசிரியர் என்று குறிப்பிடப்பட்ட இந்த நாவலாசிரியர் இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம் இவரது முதல் நாவலான ” கடினமான சிரிப்பு” (Hard Laughter) என்பதை அவரது எழுத்தாளரான தந்தை மூளை புற்றுநோய்க்கு ஆளான போது அதைப் பற்றிய சுயசரிதைத்தன்மை கொண்ட ஒன்றாக அவர் எழுதினார். மிக உண்மையாக அவர் எழுதி முடித்தார். இவரது தந்தையே ஒரு எழுத்தாளர் என்பதால் இவர் ஒரு எழுத்தாளரானதில் எந்த வியப்பும் இல்லை.

ஆனால் இதற்கு எதிரான வாழ்நிலை கொண்டவர்களும் கூட மிகச்சிறந்த எழுத்தாளர்களாக ஜொலிக்கிறார்கள். இவர்களின் போராட்டமும் எழுத்தின் மீது கொண்ட தாகமும் தீவிரகதியில் இருந்ததாலேயே இது சாத்தியமானது.

35 மில்லியன் பிரதிகள் விற்கப்பட்ட ”ஆல்கமெஸ்ட்” (Alchemist) எனும் நாவலை எழுதிய பிரேசில் நாட்டு எழுத்தாளர் பால் கோய்லோ (Paulo Coelho) தனது இளமைக் காலத்திலேயே தான் ஒரு எழுத்தாளனாக வேண்டுமென விரும்பினார்தான். ஆனால் இதனை அவரது பெற்றோரிடம் தெரிவித்தபோது அவர்கள் அதனை விரும்பவில்லை. புரட்சிகரமான சிந்தனை கொண்டிருந்த அவரது பெற்றோர்களாலேயே பால் கோய்லோ

அவரது 17 வயதிலேயே மனநோய் விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டார். அன்பு கொண்டவர்கள் கொண்டிருக்கும் அபரிமிதமான அன்பின் காரணமாகவே யார் மீது அன்பு செலுத்துகிறோமோ அவர்களும் கூட தங்களைப் போன்ற ஜாடையிலேயே இருக்க வேண்டுமென விரும்பத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். இது நிறைவேறாத போது அவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்குத் தடையானவர்கள் மனநோய் கொண்டவர்கள் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்கள். இதுதான் நடந்தது பால் கோய்லோவுக்கும்.

உலகக் கலை இலக்கிய வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் இவ்வாறு தம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்களால் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுவது என்பது மாபெரும் மேதைகளுக்குத் தவறாது நடந்து வருவதை உணரலாம். பால் கோய்லோவைப் பொருத்த மட்டிலும் அன்பு என்பதே அவரை தண்டிக்கும் ஒரு செயலாக அமைந்தது. கலைஞர்களைச் சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போவது என்பது எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டும் தான் என்பது இல்லை. இது ஓவியர்களிலுக்கும் நிகழ்ந்து இருக்கிறது.

ஓவிய உலகின் மாபெரும் மேதையான வின்சென்ட் வான்கோவுக்கும் இதுவே நடந்தது. வின்சென்ட் வான்கோ எனும் கலைஞனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவித்தது உலகம். அவனைக் கிண்டலடித்தது ; தனிமைப்படுத்தியது ; அவனைக் கொடுமைப்படுத்தியது என்று கூடச் சொல்லலாம். 10 ஆண்டுகளில் அவன் 860 ஓவியங்களைத் தீட்டுகிறான். அவனது மிக உன்னதமான ஓவியங்களை இந்த 10 ஆண்டுகளின் கடைசி இரண்டு ஆண்டுகளில்தான் தீட்டுகிறான். இதனை விளக்க சமூகவியல் உளவியல் அனைத்தையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் வின்சென்ட் வான்கோ என்பவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறோம். வான்கோவைப் பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் கலை எனும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கலைஞன் என்று நான் சொல்வது வழக்கம். இதே நிலைதான் பால் கோய்லோவுக்கும் நடந்தது. ஆனால் இவர் தனது அயராத போராட்டத்தால் வெற்றி கண்டு விட்டார்.

70களில் ஹிப்பிக்களின் இயக்கத்தில் மும்முரமாக இருந்த பால் கோய்லோ அவர்களுக்கான இசைப்படல்களை எழுதினார். பிரேசில் நாட்டின் சர்வாதிகார அரசை எதிர்த்துப் பாடல்களை இயற்றினார். இதனால்

இவர் மூன்று முறை சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டார். இவர் தனது 36வது வயதில் போச்சுகீசிய மொழியில் தனது நீண்ட நடைபயணத்தில் நேர்ந்த ஆன்மீக அனுபவங்களை “ புனிதயாத்திரை” எனும் பெயரில் ஒரு நூலாக எழுதினார்..இதன் பிறகுதான் இந்த நூலுக்கு அடுத்தபடியாக ”ஆல்கமெஸ்ட்” என்ற நாவலை எழுதினார். இது இவருக்கு உலகப் புகழைப் பெற்றுத் தந்தது. சிறிது காலத்துக்குக் கவனிக்கப்படாத புத்தகமாக இருந்த இந்த நாவல் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. பிரெஞ்சு மொழியில் அதிகம் விற்கப்பட்ட புத்தகமாக அறியப்பட்ட பின்னரே இந்த புத்தகம் உலக கவனத்தை ஈர்த்தது. இன்று பால் கொய்லோ உலகின் வாழும் எழுத்தாளர்களில் மிக முக்கியமான எழுத்தாளராகத் திகழ்கிறார்.

அழுக்கான ஓட்டல் அறைகளில் இருந்தபடி எழுதிய கருப்பின பெண் எழுத்தாளர் மாயா ஏஞ்சிலோவாவாகட்டும், நின்றபடி எழுதுவதை விரும்பிய எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே ஆகட்டும், விபசார விடுதிகளில் இருந்தபடி எழுதிய லத்தீன் அமரிக்க எழுத்தாளர் கார்சியா மார்க்குயிஸ் ஆகட்டும், சிற்றுண்டி விடுதிகளில் அமர்ந்து எழுதிய ஜே.கே ரௌலிங் ஆகட்டும் அனைத்து எழுத்தாளர்களுமே எழுதும் பொழுதை தன்னை மறந்த ஒரு உற்சாகமான பொழுதாகவே கருதி இருக்கிறார்கள். எழுதும்பொழுது கிடைக்கும் உற்சாகம் என்பது ஒரு பூனையைக் குளிப்பாட்டும் உற்சாகத்தை ஒத்தது என்று அமெரிக்கப் பெண் எழுத்தாளர் ஆன் லெமோட் குறிப்பிடுகிறார்.

மார்கிரெட் அட்வுட் (Margaret Atwood)எனும் கனடிய கவிஞரை எடுத்துக் கொண்டால் அவர் தனது ஆறு வயதிலேயே நீதிக் கதைகளையும் நாடகங்களையும் எழுதத் தொடங்கி விட்டார். இவரது தந்தையார் பூச்சிகளைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்யக் கூடியவராக இருந்ததால் இவரது இளமைக்காலம் புதர்களோடும் செடி கொடிகள் மண்டிய பகுதிகளிலும் கழிந்தது.

ஒரு பெண்ணியவாதியாக அறியப்பட்ட இவர் தனது கவிதைகள் குறித்துச் சொல்கிறபோது “ நான் என் கவிதைகளில் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதில்லை. மாறாக பிரச்சினைகளைத் திறந்து வைக்கிறேன் ” என்று பேசுகிறார். இவரது கவிதைகள் 100 ஆண்டுகள் கழித்து அச்சிடப்போகும்

கவிதை நூல்களில் இவருடையதுதான் முதல் நூலாகத்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்காட்டிஷ் ஓவியர் கேட்டி பேட்டர்சன் என்பவர் “எதிர்கால நூல்நிலைய
திட்டம் “ என்பதை உருவாக்கினார். இதன்படி நார்வேயில் இருக்கும் ஒரு
எதிர்கால புத்தகங்களை 100 ஆண்டுகள் கழித்து அச்சிடும்போது
தேவைப்படும் காகிதங்களைச் செய்வதற்குப் போதுமான மரங்களை நட்டு
ஒரு கானகத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார். 100 ஆண்டுகள் கழித்து காகித
புத்தகங்கள் இருக்குமா? மின்புத்தகங்கள் ஆட்சி செய்யுமா ?

நாம் இன்று ” எதையும் வீசி எறிந்துவிடும் ஒரு சமூகத்தைச் “ (Throw Away
Society) சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறோம். இத்தகைய காலகட்டத்தில்
வாழும் பல எழுத்தாளர்கள் முகநூல், டுவிட்டர் , இன்ஸ்டாகிராம் என்று
தங்களை உடனுக்குடன் வெளிக்காட்டிக் கொள்பவர்களாக இருக்கிறார்கள்.
இந்த யுகத்து வாசகர்கள் தங்களின் ப்ரியமான எழுத்தாளர்களுடன்
உடனுக்குடன் பேசி தங்கள் கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு
ஜனநாயக வெளி இன்று கைகூடி இருக்கிறது. பெருமாள் முருகன் எனும்
தமிழ் எழுத்தாளர் சர்வதேச அளவில் இயங்கும் பி.இ.என் கிளப்பின் (P.E.N
CLUB) துணைத் தலைவர் பதவி வகிக்கக்கூடியவராக இருக்கிறார்.
இத்தகைய காலகட்டத்தின் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இன்னமும்
வடவேங்கடம் தென் குமரி ஆயிடை தமிழ்கூறும் நல் உலகத்தையே
மனதில் கொண்டு எழுதுவது என்பது தமிழ் இலக்கிய உலகைப் பின்
தள்ளுவிடும் அபாயம் கொண்டது. இதனை இளைய தமிழ் எழுத்து
சக்திகல் மனதில் கொண்டு இயங்கினால் தமிழுக்கு உலக இலக்கியத்தில்
ஓர் இடத்தை ஸ்தாபிக்க முடியும்.